प्राग्वꣳशम् ॥ २० ॥ वंशो मध्यवलः[1] प्रागग्रो यस्य तत् ।

पुरस्ताडुच्चम् ॥ २१ ॥ प्राच्यां दिश्युच्चम् शाखान्तरात् · स्वश्रुतावपि लिङ्गमस्ति तच्च एष पूर्वार्धो °राज्ञो भवतीति (३. ५. १. १) · अर्थात्पश्चाद्भागे निम्नं कुर्यात् । मानवे तत्र प्राचीनवꣳशं कुर्वल्युच्चतं पुरस्तान्निनतं पश्चादिति · आप° प्राची°शं करोति पुरस्ताडुन्नतं पश्चान्निनतꣳ सर्वतः परिश्रितमिति अतो विमितस्य शालाया वा सर्वतः परिश्रयणं कार्यम् परि समन्तात् श्रयन्ति वेष्टयन्ति भित्त्यादिना।

प्रतिदिग्द्वारम् ॥ २२ ॥ सर्वासु दिक्षु द्वाराणि यस्य · प्रमाणमुक्तं मानवे द्विशयानि द्वाराणीति शयो हस्तः द्विहस्तानीत्यर्थः ।

उदग्वर्जं वा ॥ २३ ॥ वाशब्दः पूर्वसूत्रप्राप्तस्योदग्द्वारस्य निवृत्त्यर्थः ।

शालां वा ॥ २४ ॥ अथवा शालां कुर्यात् वा विमितम् · दीर्घचतुरश्रा कुटी शालेति हरिस्वामिनः · शालाप्रमाणं चोक्तं परिशिष्टे विꣳशत्यरत्निः शाला स्यात्तदर्धेन तु विस्तृतेति तत्साधनोपायश्च प्रमाणार्धं वाभ्यस्याभ्यासषष्ठे लक्षणं करोति तन्निरञ्छनमिति (शुल्व° १) अत्र विंशत्यरत्निर्मूलरज्जुः दशारत्निरभ्यासरज्जुः तस्याः प्रथमे षष्ठे भागे निरञ्छनम् तस्या अर्धे पञ्चारत्निमिते श्रोण्यलाङ्कनार्थमिति[2] । सापि प्राग्वꣳशा पुरस्ताडुच्चा उदग्वर्जितप्रतिदिग्द्वारा च भवति ।

परिवृते चोत्तरापरे ॥ २५ ॥ शालाकरणानन्तरमेवोत्तरापरे द्वे परिवृते च करोति प्राग्वंशे शालाया उत्तरत एकम् पश्चाच्चैकमिति · परि समन्तात्कटादिना वृतं परिवृतम् तच्चार्थात्परिमाणं चतुरश्रं प्राग्द्वारं भवति ।

दीक्षाप्रभृति शुक्लपक्षे पञ्चमीꣳ सप्तमीं वा प्रसुतः ॥ २६ ॥ शु°क्षे दीक्षां कृत्वा दीक्षादिनमारभ्य पञ्चमीं तिथिं प्रति सप्तमीं तिथिं प्रति वा दीक्षादिनादारभ्य पञ्चमदिने सप्तमे वा सुत्या भवति · एतेनैतदुक्तं भवति एका दीक्षा तिस्रो दीक्षा वा भवन्ति तत्रैकदीक्षापक्षे पञ्चमे दिने सुत्या भवति दीक्षात्रयपक्षे सप्तमे दिनऽइति । अथेदं विचार्यते · शाखान्तरे दीक्षितो न जुहोति न ददाति न पचतीति दीक्षितस्य दानहोमपाकाः प्रतिषिद्धाः ते किं दैवान्मानुषाद्वा कारणात्सु-

---

१) Thus A. मध्यलवः B. २) तत्साध°मिति deest A.